

Sygn. akt V CSK 68/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa R. Sp. z o.o. w W.

przeciwko S. [...] Sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza na rzecz pozwanej od powódki kwotę 1800,- ( jeden tysiąc osiemset ) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowiły podstawę wstępnej, merytorycznej oceny skargi kasacyjnej z punktu widzenia kwalifikowanych przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Dla skutecznego powołania się w skardze na przesłankę z punktu czwartego tego przepisu konieczne jest natomiast wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Analiza argumentów przedstawionych we wniosku nie pozwala na przyjęcie, że przedstawione zagadnienia prawne odnoszące się do problemu, czy konieczne jest poświadczenie zgodności odpisu załącznika do pisma procesowego z oryginałem i obowiązków sądu w wypadkach złożenia niepoświadczonych załączników są zagadnieniami cechującymi się istotnością, a więc są zagadnieniami nowymi i dotychczas niewyjaśnionymi w doktrynie i orzecznictwie. Przeważające obecnie jest bowiem stanowisko, że takie

poświadczenie nie jest wymagane, a konieczne jest wówczas, gdy strona przeciwna tego zażąda. Decydujące jest stanowisko strony, a więc czynności i obowiązki sądu są od niego uzależnione. Odnosząc się do przesłanki oczywistej zasadności stwierdzić należy rozbieżność pomiędzy sformułowaniem w *petitum* pkt 2 wniosku a jego uzasadnieniem - konsekwencją jest brak możliwości stwierdzenia, czy zdaniem skarżącego Sąd drugiej instancji nie odniósł się do postawionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., czy też nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacji i tym samym naruszył art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Zważywszy na motywy Sądu Okręgowego i treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący skutecznie wykazał niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących jej podstawę.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 460).